

Kniha Daniel — číslo šedesát dva

Odhalení klenotů prorockého vidění Williama Millera: Kritické zkoumání odklonu adventismu od „velkého světla“ a výzva k návratu k pravým základům

Jeff Pippenger

2024-01-26

Klenoty ze snu Williama Millera budou zářit desetkrát jasněji, než zářily v dějinách milleritů. Porozumění milleritů poznání, které bylo v průběhu jejich dějin rozmnoženo, bylo správné, avšak neúplné. Když je jejich porozumění zasazeno do přesnějšího historického rámce, odhaluje závažnější důsledky, neboť nejen rozšiřuje prorocké pravdy představované těmito klenoty, ale také přináší zkoušku pro deset panen posledních dnů. Milleritské porozumění je znázorněno na dvou průkopnických grafech (1843 a 1850). Oba grafy byly naplněním tabulí prorokovaných ve druhé kapitole Habakuka a skutečnost, že tyto grafy byly naplněním Habakuka a že právě tyto pravdy byly základními pravdami adventismu, byla jako taková označena Duchem proroctví.

Porozumění několika základním pravdám vzrostlo ve slávě, když byli millerité po velikém zklamání z 22. října 1844 uvedeni do porozumění nebeské svatyni a pravdám spojeným se svatyní. Avšak přechod adventismu do laodicejského stavu v roce 1856 a jeho konečné odmítnutí „sedmi časů“ v roce 1863 je zavedly do pouště Laodiceje. Od padesátých let 19. století nebyla prostřednictvím adventismu přinesena žádná významná pravda. Pochybujete-li o tomto tvrzení, pak uveďte, v čem je nesprávné.

Millerité správně chápali druhou kapitolu Danielovu, avšak jejich porozumění bylo omezené. Adventismus nikdy nepřekročil milleritské porozumění. Dnes lze rozpoznat všech osm království znázorněných ve druhé kapitole Daniela, stejně jako symboliku Danielovy modlitby za to, aby porozuměl tajemství Nebúkadnesarova snu. Toto tajemství představuje závěrečné prorocké tajemství (všichni proroci označují poslední dny) a poslední prorocké tajemství je tím, co Jan označuje jako Zjevení Ježíše Krista. Toto tajemství je odpečetováno, když je „čas blízko“, těsně před uzavřením doby milosti, a toto tajemství je nyní odpečetováno pro ty, kdo se rozhodnou vidět.

Milleritské chápání „ustavičné“ v knize Daniel bylo inspirací označeno za správné, avšak kolem roku 1901 začal adventismus proces odmítání této základní pravdy a ve 30. letech 20. století se adventismus vrátil ke starému protestantskému názoru, který tvrdí, že „ustavičné“ představuje nějaký aspekt Kristovy služby ve svatyni. Duch proroctví říká, že tento satanský názor pocházel od „andělů, kteří byli vypuzeni z nebe“. Dnes lze správný milleritský pohled na „ustavičné“ chápat nejen jako symbol pohanství, ale i jako symbol vzpoury adventismu, která přivádí mocné blouzení na ty, kdo nemilují pravdu.

Millerité byli přivedeni ke správnému datu ukončení dvou tisíc tří set let a adventismus bezprostředně po Velkém zklamání rozpoznal rozhojňené světlo spojené s oním proroctvím; avšak

svým odmítnutím „sedmi časů“ od roku 1856 až do roku 1863, ba až do samého dneška, nespátřili žádné postupující světlo vycházející z nauky, o níž tvrdí, že je jejich ústředním sloupem a základem. Dnes lze „sedm časů“ vidět (těmi, kdo jsou ochotni vidět) jako přímo spojených s každým časovým obdobím proroctví o dvou tisících třech stech letech.

Prvních čtyřicet devět let představuje cyklus odpočinku země každý sedmý rok, který se sedmkrát opakuje. Čtyři sta devadesát let nepředstavuje pouze dobu zkoušky pro starověký Izrael, ale také určuje, kolik let vzpoury proti přikázání ponechat zemi odpočinout nastane, aby se nahromadil celkový počet sedmdesáti let, během nichž bylo zemi zabráněno odpočívat (což je doba zajetí za onu právě vzpouru). Týden, v němž Kristus potvrdil smlouvu, je uspořádán tak, že tři a půl roku vedou ke kříži a tři a půl roku následují po kříži. V onom týdnu Kristus shromažďoval všechny lidi, neboť řekl, že bude-li vyvýšen, přitáhne k sobě všechny lidi.

Nyní je soud nad tímto světem; nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven. A já, budu-li vyvýšen od země, potáhnu všechny k sobě. Jan 12,31.32.

Dva tisíce pět set dvacet dnů, během nichž Kristus potvrdil smlouvu a shromažďoval lidi k sobě, představují dva tisíce pět set dvacet let, po která Bůh rozptýlil svůj vzpurný lid kvůli při své smlouvy. „Sedm časů“ vykonaných proti severnímu království Izraele představovalo rozptýlení v trvání dvou tisíc pěti set dvaceti let, které začalo roku 723 př. Kr. a skončilo roku 1798. Rok 538 rozděluje obě období a vytváří dvě po sobě jdoucí období o tisíci dvou stech šedesáti letech. První období představuje pošlapání svatyně a zástupu pohanstvím a druhé pošlapání skutečně papežstvím.

„Sedm časů“, tedy dva tisíce pět set dvacet let proti jižnímu království, které začaly roku 677 př. Kr. a skončily roku 1844, se završily 22. října 1844. Jsou symbolem kletby smlouvy a byly dovršeny zazněním jubilejní polnice, která měla být zatroubena v Den smíření. Antitypický Den smíření, který začal 22. října 1844, představuje časové období. Je to období vyšetřujícího soudu a během tohoto časového období měla zaznít jubilejní polnice spojená s posvátným cyklem sedmi.

Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když začne troubit, bude dokonáno tajemství Boží, jak je oznámil svým služebníkům, prorokům. Zjevení 10,7.

Zatroubení sedmé trubky, které započalo 22. října 1844, představuje jubilejní trubku posvátného cyklu sedmi, jak je stanoveno v Leviticu dvacáté páté kapitole. Millerité měli nakonec pravdu v dataci proroctví o dva tisíce tři sta letech a adventismus mu porozuměl více bezprostředně po Velkém zklamání, avšak Millerův „klenot“ období dva tisíce tři sta let dnes září desetkrát jasněji. Každá proročká charakteristika sedmi období zastoupených v období dva tisíce tři sta let má přímou proročskou souvislost s dvěma tisíci pěti sty dvaceti lety („sedmkrát“) z Leviticu, kapitol dvacet pět a dvacet šest.

Millerité zavrhnuli tvrzení odpadlého protestantismu a katolicismu, že „násilníci z tvého lidu“, kteří se „vyvýšili“ a „padli“, jsou symbolem Antiocha Epifana, a měli pravdu. Znali a hájili pravdu, že je to Řím, kdo je v Božím proročském slově představen jako „násilníci z tvého lidu, kteří uskutečnili vidění“, a nikoli nějaký neznámý a historicky bezvýznamný syrský král, který

uskutečnil vidění.

Dnes adventističtí teologové učí, že „násilníci z tvého lidu“ jsou Antiochos Epifanés. Dnes je znovu opakován argument, který v dějinách milleritů představoval, že někdejší smluvní lid, jenž byl míjen, nerozuměl a ani nemohl rozumět vidění (což je potvrzeno správným porozuměním výrazu „násilníci z tvého lidu“), a tento argument nyní opět opakují někdejší smluvní lidé, kteří jsou znovu míjeni.

Kde není vidění, lid pustne; ale blaze tomu, kdo zachovává zákon. Přísloví 29,18.

Millerité správně učili, že dva tisíce pět set dvacet let („sedm časů“) z Leviticus dvacet šest představovalo nejdelší a poslední časové proroctví v Bibli, avšak laodicejský adventismus tento „klenot“ v roce 1863 zavrhl a dnes je možno vidět, (pro ty, kdo chtějí vidět), že Millerité nejen správně určili „sedm časů“ jako nejdelší časové proroctví v Bibli, nýbrž také to, že „kletba“, již je Boží rozhořčení, byla vykonána jak proti severnímu, tak proti jižnímu království Izraele.

Dnes lze příslušné závěry těchto dvou rozhořčení, o nichž hovoří kniha Daniel (stejně jako i ostatní proroci), vidět jako dvě opěry — první a poslední — období čtyřiceti šesti let, během něhož Kristus vztyčil milleritský chrám, jak to předobrazuje čtyřicet šest dnů, po něž byl Mojžíš na hoře a přijímal pokyny k vystavění svatostánku na poušti; a také čtyřicet šest let Herodovy přestavby chrámu, na něž se farizeové odvolávali ve svém rozhovoru s Kristem o tom, že jej „vzkřísí“ očištěním chrámu, který byl „zbořen“ kupci a penězoměnci, a rovněž vzkříšením svého lidského chrámu, jenž byl stvořen se čtyřiceti šesti chromozomy. Dnes jsou základní milleritské pravdy stejně správné jako kdykoli dříve, avšak nyní jsou desetkrát hlubší.

Dnes lze vidět (těm, kdo jsou ochotni vidět), že když se Kristus ve třináctém verši osmé kapitoly Danielovy představil jako Palmoni (Podivuhodný Počtář neboli Počtář tajemství), ukazoval souvislost mezi jedním viděním, které představovalo období dvou tisíc tří set let, a jiným viděním, které představovalo dva tisíce pět set dvacet let. Když je rozpoznán vztah těchto dvou prorockých období, lze vidět, že jsou přímo spojena s tisíci dvěma sty šedesáti lety papežské vlády, která je zase spojena s tisíci dvěma sty devadesáti lety z dvanácté kapitoly Danielovy a také s tisíci třemi sty třiceti pěti lety téhož verše.

Existuje mnohem více přímých souvislostí prorockých období, která jsou spojena s dvěma viděními ve třináctém a čtrnáctém verši osmé kapitoly Daniela, avšak rozpoznávají je pouze ti, kdo si přejí vidět. Avšak dnes, nad rámec souvislostí všech časových období, která jsou oběma viděními spojena, přichází zjevení jména Palmoniho (Podivuhodného Počtáře či Počtáře tajemství). Millerité měli v těchto dvou verších pravdu, ale jen omezeně, a dnes se adventismus jednoduše nachází v naprosté a úplné temnotě.

Žasněte a užasněte; volejte a křičte: jsou opilí, ale ne vínem; potácejí se, ale ne od opojného nápoje. Neboť Hospodin na vás vylil ducha tvrdého spánku a zavřel vaše oči; proroky a vaše knížata, vidoucí, přikryl. A vidění všeho se vám stalo jako slova zapečetěné knihy, kterou dávají tomu, kdo umí číst, se slovy: „Čti toto, prosím.“ I řekne: „Nemohu, neboť je zapečetěna.“ A kniha je dána tomu, kdo neumí číst, se slovy: „Čti toto, prosím.“ I řekne:

„Neumím číst.“ Izajáš 29,9–12.

Sestra Whiteová uvádí, že Williamu Millerovi bylo dáno „velké světlo“ o knize Zjevení, avšak jeho porozumění dvanácté, třinácté, sedmnácté a osmnácté kapitole Zjevení nebylo, zcela jednoduše řečeno, správné. Tato nesprávná porozumění nejsou na obou posvátných tabulích znázorněna, avšak to, co je tam znázorněno z deváté kapitoly knihy Zjevení, je „klenot“ spočívající v tom, že islám je představován třemi bédami.

„Kazatelé i lid pohlíželi na knihu Zjevení jako na tajemnou a méně důležitou než jiné části Písma svatého. Já jsem však viděla, že tato kniha je vskutku zjevením daným k zvláštnímu prospěchu těch, kteří mají žít v posledních dnech, aby je vedla k rozpoznání jejich pravého postavení a jejich povinnosti. Bůh zaměřil mysl Williama Millera na proroctví a dal mu velké světlo o knize Zjevení.“ Early Writings, 231.

Výraz „velké světlo“ ve spisech sestry Whiteové je velmi poučný. Miller rozuměl církvím, pečetím a polnicím Zjevení, neboť svatí andělé „řídili jeho mysl“ v těchto věcech. „Velké světlo“ dané Millerovi bylo znázorněno na dvou posvátných deskách a naukové pravdy, které byly tímto „velkým světlem“, byly v jeho snu označeny jako „drahokamy“. Adventismu bylo dáno ono „velké světlo“ a počínaje rokem 1863 je začal zakrývat padělanými drahokamy. Princip „světla“ je ten, že „světlo“ je tím, co Kristus používá k soudu nad jednotlivcem nebo nad lidem.

„Světlo“ nesoudí pouze lid, nýbrž i to „světlo“, které mohli mít, kdyby nekladli odpor (jak tomu bylo roku 1856, jako jen jeden z mnoha příkladů). Druhým rysem spojeným se „světlem“ je, že „světlo“, které je odmítnuto, působí odpovídající míru temnoty. Adventismus odmítl a zatajil „velké světlo“, které Bůh dal Millerovi a které představuje základy adventismu.

„Ten, který vidí pod povrch, který čte srdce všech lidí, říká o těch, kdo měli „velké světlo“: ‚Nejsou zarmoucení ani ohromeni pro svůj mravní a duchovní stav.‘ Ano, zvolili si své vlastní cesty a jejich duše nalézají zalíbení ve svých ohavnostech. I já si zvolím jejich bludy a uvedu na ně to, čeho se obávají; protože když jsem volal, nikdo neodpověděl; když jsem mluvil, neposlouchali; ale páchali zlo před Mým očima a zvolili si to, v čem jsem neměl zalíbení.‘ Bůh na ně pošle mocné poblouzení, aby uvěřili lži,‘ protože ‚nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni,‘ ‚nýbrž našli zalíbení v nepravosti.‘ Izajáš 66,3.4; 2 Tesalonickým 2,11.10.12.“

„Nebeský Učitel se tázal: ‚Jaký silnější klam může ošálit mysl než předstírání, že stavíte na správném základě a že Bůh přijímá vaše skutky, zatímco ve skutečnosti mnohé věci provádíte podle světské politiky a hřešíte proti Jehovovi? Ach, je to veliký podvod, podmanivý klam, který se zmocňuje mysli, když lidé, kteří „jednou poznali pravdu“, zaměňují formu zbožnosti za jejího ducha a moc; když se domnívají, že jsou bohatí, rozmnožení statky a ničeho nepotřebují, ačkoli ve skutečnosti potřebují všechno.“ Testimonies, svazek 8, 249, 250.

Laodicea, jíž se adventismus stal roku 1856, představuje ty, jimž bylo kdysi dáno „velké světlo“, avšak je jim určeno přijmout „mocné působení bludu“ z Druhé epištoly Tesalonickým, a přitom po celou dobu věří, že falešný základ, který vystavěli zavedením padělaných mincí a klenotů, je ustanoven od Boha, ve skutečnosti je to však základ vystavěný na písku. Adventismus je „církev,

která měla velké světlo, velké důkazy“, avšak je to „církev“, která odvrhla „poselství, jež Pán“ „poslal“, a od té doby přijala „nejnerozumnější tvrzení a falešné domněnky a falešné teorie“.

„Neposvěcení kazatelé se stavějí proti Bohu. V témž dechu chválí Krista i boha tohoto světa. Ačkoli se navenek hlásí ke Kristu, objímají Barabáše a svými skutky říkají: „Ne tohoto, ale Barabáše.“ Všichni, kdo čtou tyto řádky, ať dbají varování. Satan se chlubí tím, co může vykonat. Domnívá se, že rozvrátí jednotu, o níž se Kristus modlil, aby mohla existovat v Jeho církvi. Říká: „Vyjdu a budu lživým duchem, abych oklamal ty, které budu moci, abych kritizoval, odsuzoval a překrucoval.“ Jestliže synu klamu a falešného svědectví popřeje sluchu „církev, která měla veliké světlo,“ veliké důkazy, pak tato církev odvrhne poselství, které Pán poslal, a přijme nejnesmyslnější tvrzení a falešné domněnky i falešné teorie. Satan se směje jejich pošetilosti, neboť ví, co je pravda.

„Mnozí budou stát za našimi kazatelnami s pochodní falešného proroctví ve svých rukou, zapálenou od pekelné pochodně satanovy. Jsou-li pěstovány pochybnosti a nevěra, budou věrní služebníci odňati lidu, který si myslí, že ví tak mnoho. ‚Kéž bys byla poznala,‘ řekl Kristus, ‚alespoň v tento svůj den to, co slouží k tvému pokoji! Ale nyní je to skryto před tvýma očima.‘“

„Avšak Boží základ stojí pevně. Pán zná ty, kteří jsou Jeho. Posvěcený služebník nesmí mít ve svých ústech žádnou lest. Musí být otevřený jako den, prost každé poskvrny zla. Posvěcená služba i tisk budou mocí při zableskávání světla pravdy tomuto převrácenému pokolení. Světlo, bratří, více světla potřebujeme. Zatrudte na polnici na Sijónu, vyhlašte poplach na svaté hoře. Shromážděte zástup Hospodinův s posvěcenými srdci, aby slyšel, co Hospodin promluví ke svému lidu; neboť rozmnožil světlo pro všechny, kdo budou naslouchat. Ať jsou ozbrojeni a připraveni a vystoupí do boje — na pomoc Hospodinu proti mocným. Sám Bůh bude bojovat za Izrael. Každý lživý jazyk bude umlčen. Ruce andělů zmaří klamně úklady, které se kují. Satanovy bašty nikdy nezvítězí. Vítězství bude provázet poselství třetího anděla. Jako Vůdce Hospodinova zástupu strhl hradby Jericha, tak i Hospodinův lid, zachovávající Jeho přikázání, zvítězí a všechny odporující živly budou poraženy. Ať žádná duše nenaříká proti služebníkům Božím, kteří k nim přišli s poselstvím seslaným z nebe. Už na nich dále nehleďte chyby a neříkejte: ‚Jsou příliš rozhodní; mluví příliš ostře.‘ Mohou mluvit důrazně; není to však zapotřebí? Bůh způsobí, že budou uši posluchačů zvonit, neuposlechnou-li Jeho hlasu ani Jeho poselství. Odsoudí ty, kteří se stavějí proti slovu Božímu.

„Satan učinil veškerá možná opatření, aby mezi nás jako lid nepřišlo nic, co by nás napomínalo a káralo a vybízelo nás, abychom odložili své bludy. Je však lid, který ponese truhlu Boží. Někteří vyjdou z našeho středu, kteří již nebudou truhlu nést. Ti však nemohou stavět zdi, aby zatarasili cestu pravdě; neboť ta půjde kupředu a vzhůru až do konce. V minulosti Bůh povolával muže a stále ještě má muže příležitosti, kteří čekají, připraveni konat Jeho vůli—muže, kteří proniknou skrze omezení, jež jsou jen jako zdi omazané nepálenou maltou. Když Bůh vloží na lidi svého Ducha, budou pracovat. Budou hlásat slovo Hospodinovo; pozdvihnou svůj hlas jako polnici. Pravda nebude v jejich rukou umenšena ani neztratí svou moc. Ukáží lidu jeho přestoupení a domu Jákobovu jeho hříchy.“ Testimonies to Ministers, 409–411.

Ztotožnit satanský symbol „ustavičného“ se symbolem Krista znamená velebiti „Krista i boha tohoto světa jedním dechem. Zatímco navenek vyznávají, že přijímají Krista, objímají Barabáše a svými činy říkají: „Ne tohoto člověka, ale Barabáše.““ Pravdy znázorněné v Millerově snu jako „klenoty“ a také názorně vyobrazené na obou posvátných deskách jsou oním „velikým světlem“, které bylo Millerovi dáno a které adventismus zavrhl.

Vyznávají, že chválí Krista satanským symbolem, a tvrdí, že stojí na Božím základě, ačkoli je to padělaný základ, který přivádí k mocnému bludu všechny, kdo zaujímají stanovisko na této vadné naukové stavbě. Není nic nového pod sluncem a moderní Izrael jednoduše kráčí v prorockých stopách starověkého Izraele.

„Jedna věc tíží mou duši: veliký nedostatek Boží lásky, která byla ztracena následkem trvalého odporu vůči světlé a pravdě a vlivem těch, kteří se podíleli na aktivní práci a kteří tváří v tvář důkazům vršeným na důkazy uplatňovali svůj vliv, aby mařili dílo poselství, které Bůh poslal. Ukazují jim na židovský národ a ptám se: Máme ponechat své bratry, aby kráčeli touž stezkou slepého odporu až do samého konce doby milosti? Jestliže kdy nějaký lid potřeboval právě a věrné strážce, kteří nebudou mlčet, kteří budou volat ve dne i v noci a znít varováními, jež Bůh dal, pak jsou to adventisté sedmého dne. Ti, kteří měli veliké světlo, požehnané příležitosti, kteří byli jako Kafarnaum vyvýšeni až k nebi co do výsad, mají být pro jejich nevyužití ponechání temnotě úměrné velikosti daného světla?“

„Přeji si naléhavě prosit naše bratry, kteří se sejdou na Generální konferenci, aby dbali poselství daného Laodikejským. V jakém stavu slepoty se nacházejí! Tento předmět vám byl znovu a znovu předkládán, avšak vaše nespokojenost s vaším duchovním stavem nebyla dost hluboká a bolestná, aby přivedla reformu. „Neboť pravíš: Jsem bohatý a zbohatl jsem a nic nepotřebuji; a nevíš, že jsi bídny a politováníhodný i chudý i slepý i nahý.“ Vina sebeklamu spočívá na našich sborech. Náboženský život mnohých je lži.“ Manuscript Releases, svazek 16, 106, 107.

„Kafarnaum“ bylo město, které si Ježíš zvolil za své vlastní město.

„V Kafarnaum Ježíš pobýval v přestávkách mezi svými cestami sem a tam, a tak se začalo nazývat „jeho vlastním městem“. Leželo na břehu Galilejského moře a blízko hranic krásné gennesaretské roviny, ne-li přímo na ní.“ Touha věků, 252.

Kristus si zvolil Kafarnaum, jako si kdysi zvolil Jeruzalém.

Jeho synu dám jeden kmen, aby David, můj služebník, měl vždy přede mnou světlo v Jeruzalémě, městě, které jsem si vyvolil, abych tam vložil své jméno. 1. Královská 11,36.

Kristus si v roce 1844 zvolil adventismus za své město a do roku 1863 adventismus znovu vystavěl město „Jericho“, symbol laodicejského pohodlí a blahobytu. Jak tomu bylo se starověkým Izraelem, tak je tomu i s novodobým Izraelem. Adventismus věří, že jeho příslušníci jsou občany Božího zvláštního města, avšak odmítli „velké světlo“, které poskytuje důkaz občanství. Podobně jako Šílo v době Éliho, Chofního a Pínechasa bude adventismus souzen podle „velkého světla“, které měl příležitost přijmout.

„Mezi těmi, kdo se hlásí k Božím dětem, se projevílo tak málo trpělivosti, bylo proneseno tolik trpkých slov, vysloveno tolik odsouzení proti těm, kdo nejsou naší víry. Mnozí pohlíželi na ty, kdo náleží k jiným církvím, jako na velké hříšníky, ačkoli je takto Pán nevidí. Ti, kdo takto pohlížejí na členy jiných církví, mají zapotřebí pokořit se pod mocnou ruku Boží. Ti, které odsuzují, mohli mít jen málo světla, málo příležitostí a výsad. Kdyby byli měli světlo, jaké měli mnozí členové našich sborů, mohli by byli postoupili mnohem dále a lépe představovali svou víru světu. O těch, kdo se chlubí svým světlem, a přece v něm nechodí, Kristus praví: ‚Pravím vám však, že Tyru a Sidonu bude v den soudu snesitelněji než vám. A ty, Kafarnaum [adventisté sedmého dne, jimž bylo dáno veliké světlo], které jsi vyvýšeno až do nebe [co do výsad], budeš svrženo až do pekla; neboť kdyby se byly v Sodomě děly ty mocné činy, které se děly v tobě, byla by zůstala až do dnešního dne. Ale pravím vám, že zemi sodomské bude v den soudu snesitelněji než tobě.‘ V tom čase Ježíš odpovéděl a řekl: ‚Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými [ve vlastním odhadu], a zjevil jsi je maličkým.‘“

„A nyní, protože jste činili všechny tyto skutky, praví Hospodin, a já jsem k vám mluvil, časně vstávaje a promlouvaje, ale neslyšeli jste; a volal jsem vás, ale neodpověděli jste; proto učiním tomuto domu, který se nazývá mým jménem, v nějž doufáte, i místu, které jsem dal vám a vašim otcům, jako jsem učinil Šílu. A zavrhnou vás od své tváře, jako jsem zavrhl všechny vaše bratry, celé símě Efraimovo.“

„Pán mezi námi ustanovil instituce velikého významu a mají být spravovány nikoli tak, jak jsou spravovány světské instituce, nýbrž podle Božího řádu. Mají být vedeny s neochvějným zřetelem k jeho slávě, aby zahynující duše byly všemi prostředky zachráněny. K Božímu lidu přišla svědectví Ducha, a přece mnozí nedbali napomenutí, varování a rad.

„Slyšte nyní toto, lidé pošetilý a bez rozumu, který má oči, a nevidí, který má uši, a neslyší: Nebojíte se mne? praví Hospodin; nebudete se trást před mou tváří, když jsem položil písek za mez moří, za věčné ustanovení, které nemůže překročit? Ač se jeho vlny vzdouvají, přece nic nezможou; ač hlučí, přece ji nemohou překročit. Avšak tento lid má srdce odbojné a vzpurné; odvrátili se a odešli. Ani neříkají ve svém srdci: Bojme se nyní Hospodina, svého Boha, který dává déšť, raný i pozdní, v jeho čas, který nám zachovává ustanovené týdny žně. Vaše nepravosti odvrátily tyto věci a vaše hříchy zadržely od vás dobré věci.... Nesoudí při, při sirotka, a přece se jim vede dobře; práva nuzných nehájí. Cožpak je za tyto věci nepotrestám? praví Hospodin; nemá se má duše pomstít na takovém národě, jako je tento?“

„Má být Pán přinucen říci: ‚Nemodli se za tento lid, ani za ně nepozvedej volání ani modlitbu, ani se za ně u mne nepřimlouvej; neboť tě nevyslyším‘? ‚Proto byly deště zadrženy a nebyl pozdní déšť.... Cožpak od této chvíle nebudeš ke mně volat: Můj Otče, tys vůdcem mého mládí?‘“ Review and Herald, 1. srpna 1893.

V příštím článku budeme pokračovat v našem rozvažování o „velkém světle“, které bylo Williamu Millerovi dáno ohledně knihy Zjevení.

„Když Kristus přišel na svět, aby ztělesnil pravé náboženství a vyzdvihl zásady, které mají řídit srdce i jednání lidí, nepravda se tak hluboce zmocnila těch, jimž bylo dáno tak veliké světlo, že

již světlu nerozuměli a neměli žádný sklon vzdát se tradice pro pravdu. Odmítli nebeského Učitele, ukřižovali Pána slávy, aby si mohli zachovat své vlastní zvyklosti a výmysly. Právě tentýž duch se projevuje ve světě i dnes. Lidé se zdráhají zkoumat pravdu, aby jejich tradice nebyly narušeny a aby nebyl uveden nový řád věcí. Lidstvo je neustále náchylné bloudit a lidé mají přirozený sklon vysoce vyvyšovat lidské názory a vědění, zatímco božské a věčné není rozpoznáváno ani oceňováno.“ Counsels on Sabbath School Work, 47.